

IV 61

Kappel
Festski

Vid

FRANS MICHAEL FRANZÉNS

minnesfest i Åbo

den 9 febr. 1872.

Hvem är mannen och hvar är han,
 För hvars skull vi samlats här,
 Till hvars ära Finlands blomma
 Sig idag till högtid klär?
 Se, från Uleå till Aura
 Och långt hän till Vuoksens fann,
 Ifrån tusen varma hjertan,
 Ljuder högt idag hans namn.

320

Är han en af maktens höge,
 Höge, då med knä och håg,
 Trälen, böjd vid deras fötter,
 Gör sig liten sjelf och låg?
 Eller är han en af Arons
 Guldbeläten, kring hvars glans
 Vi, som fordom Judas söner,
 Samlat oss till dyrkans dans?

Nej, — på makt, på guld och rikdom
 Suomi akt idag ej gaf.
 Guldet multnar, makten brister,
 Höghet sjunker i sin graf.

Aldrig öfver stoftets trälar
Minnets röst i Suomi ljöd;
De ha läst till punkt sin saga
Och den punkten heter — död!

Höj ditt öga Suomis dotter,
Blicka upp, du Suomis son!
Gästen, som till fest du bjudit,
Nalkas till dig ofvanfrån.
Stjernan uppå minnets himmel
Tändt idag din högtidsdag,
Henne är det Suomi helsar
Högt med hjertats varma slag.

Se, hon lyser, minnets stjerna,
Öfver flydda tiders spår.
Skåda, Suomis son och dotter,
Suomis land för sexti år.
Mörk är himmen, tunga skyar
Fylla fästet österfrån,
Och kring Finlands sköna dalar
Rullar hemskt kanonens dån.

Ifrån bygd till bygd med härsmakt
Härjaren sin kosa styr,
Och förföljd, förblödd och blodig,
Evigst älskad Svea flyr;
Flyr, som sommarn flyr med solen,
Följd af tårar i sitt spår,
Flyr, som doften flyr från blommor,
Öfver hvilka frosten går.

Finlands barn, som fasta sköldar,
Henne följt i fröjd och sorg,
Sköldarne för våldet fallit,
Fallet, ack! är Sveaborg.

Suomi, trött af tusen strider,
Dignande af sorg och sår,
Tryckt till Sveas varma hjerta,
Gjuter ren sin afskedstår.

Hör! — då ljuda, midt i bruset
Utaf hatets heta strid,
Ömma toner utaf kärlek,
Toner af en himmelsk frid;
Ren, liksom en engels tanke,
Mild, liksom en stjernas blick
Mellan sönderslitna skyar,
Hvarje ton till hjertat gick.

Suomi lyssnar, Svea tjusas,
Smärtan somnar i dess bröst.
Hvarfrån, midt i stridens stormar,
Denna fridens milda röst?
Hvem kan sjunga så om kärlek
Under hatets mörka dar,
Och i tusen sorgers oro
Hafva frid i hjertat kvar?

Se, — der går på Auras stränder
Sångens son från Uleå,
Det är han, som kärlek känner,
Det är han, som sjunger så.
Tonen, ren som englatanken,
Mild, som stjernans silfversken
Mellan sönderslitna skyar,
Sjöng Frans Michael Franzén.

Nu till afsked Suomi sluter
Sångens son till Sveas bröst.
När han sen hos Svea sjunger,
Sjunger han med Suomis röst.

Sjunger, hur ej våld kan slita
Tvenne hjertans kärleksband,
Hur de, fast af hafven skilda,
Älska uppå hvar sin strand.

* *
* *

Nu från minnets fjerran himmel
Sänkom våra blickar ner.
Se, den tid, som der vi varsnat,
Varsna icke här vi mer.
Handen, som de milda toner
Lockade ur lyrans gull,
Har för länge, länge sedan
Multnat uti jordens mull.

Men hans toner ha sig svingat
Öfver tidens strida elf,
Och än klinga de så varma,
Ack, som lefde än han sjelf.
Än för Suomis barn och Sveas
Är han samma känslas tolk,
Än i samma kärleks toner
Mötas så två skilda folk.

Klingen, klingen sköna toner,
Klingen långt på tidens haf,
Sjungen ro åt lifvets sorger,
Frid på flydda tiders graf!
Lysen länge, lysen klara,
Lysen mildt som stjernors sken
Öfver nordens folk och minnet
Af FRANS MICHAEL FRANZÉN.